

Ljubljanski zvon

Leposloven in znanstven list.

Štev. 2.

V Ljubljani, dné 1. svečana 1894.

Leto XIV.

Kipar.

Od daleč v stari samostan
Kipar sloveč je bil pozvan,
Da za svetišče prenovljeno,
Ki vánje že je davnih let
Častit Marijo hodil svet,
Kateri bilo posvečeno,
Od marmorja na novo dleto
Izkleše nje obličje sveto.
Na vrtu, poln cvetočih rož,
V tihoti cvetičnjak je stal,
In njega si umetni mož
Za delavnico je izbral.

Opojen vonj ga rož napaja,
In sluh mu ptičji spev naslaja
Ko zrè pred sabo kamen bel,
Ki vánj z umetniško bo roko
Življenje večnoživo del —
Kipar zamisli se globoko . . .
»Ti veš, moj Bog in mati Tvoja,
Da prvič danes roka moja
Ustvarjati prične obraz
Kraljice vseh kraljic, Device
In Tvoje svete Porodice.
Kakó naj vse, kar grešnik jaz
Globoko čutim in ognjivo,
V to mrtvo skalo vklešem živo?
Ti daj močij mi, daj poguma,
Podvóji sile mi razuma!«

Prične se delo; dleto poje
In vedno globlje v kamen gloje . . .

Počine. — V dlan nasloni glavo
In v duhu zrè kipar sanjavo:
Od daleč in od blizu zret
Ta kip čudeč se hodi svet:
Na ustih ziblje se nasmeh,
Miloba trepetá v očeh,
Blagóst Mariji razodeta
Na lici je brezkončno sveta.
V molitev sklenjene roké
K Bogú in sinu ona proži
In zdí se, da preseče toži
Človeštva težko mu gorjé . . .
A izpod nog tenák oblák
Lahkó se dvíga v sinji zrak,
Kot da jo zdaj iz solz doline
V neba ponesel bi višine. —
Nikar odtod, nikar, nikar!
Tu pred Teboj srčan in plah
Človeški rod poklekaj v prah,
Srcé Ti svoje nòsi v dar!
Čuj! . . . Zvon odmeva čez ravan,
Pobožen v cerkev gre zemljan,
Da v Matere trpeče kip
Pogled preseči zatopí,
Da njega duh samó za hip
V nebeški raj mu poletí . . .
Kipar poslej še bolj zaslul,
S častjó ga bode svet obsul,
In on med prve domovine
Uvrščen bodè slavne sine.
Vzbudí se . . . Vonj ga rož napaja,
In sluh mu ptičji spev naslaja . . .

In kip najlepši je gotov,
 Kar duh jih storil je njegov.
 Od zemlje solnce se poslavlja,
 Svoj zadnji žar zarumeneli
 Uprè v obraz Marije beli —
 Z nasmehom ustien njega svit
 V čarobno je krasoto zlit . . .
 Menih vsak celico ostavlja
 Hití na vrt, da zrè veselo
 Završeno nebeško delo.
 Iz hiš okolo samostana
 Vró h kipu tolpoma ljudjé,
 Kot da poslednjikrat želé
 Navžiti se nocoj lepote,
 Nagledati se te krasote,
 Ki bila jim doslej neznana.
 In vse jedini jeden klik :
 »Bog živi te, umeteljnik!« — —
 Užiga zvezd se prvih plam,
 Ob kipu je umetnik sam.
 Poklekne, solzo z lic obriše,
 Hvaležno k Bogu glasno vzdíše :

»Zahvaljam Te, mogočni Bog,
 Ker vodil si mi delo rok!«
 A zdajci, kot da ga od tal
 Besneč je vrgel morski val,
 Kipar kričé ob kip se dvigne,
 V obraz mu blede ogenj švigne :
 »Kaj vidim? . . . Sveti ta obraz
 Od davno v srci nosim jaz :
 Ta stas in lice to čarôbno
 Pri ljubljenci sem svoji zrl,
 Ki v nji prevaran bil sem zlobno . . .
 Ti vredna nisi, da Kraljice
 Ljubezni slično ti je lice,
 Ki se nezvesta bahaš ž njim —
 Zatorej naj je razdrobim! . . .«
 — — — — —
 Završeno je delo blazno,
 Kipar omahue onemel,
 Ker dušo mu in srce prazno
 Mrak mislij temnih je obšel . . .
 Ob samostanu čuješ klik :
 »Zblaznel je naš umeteljnik!«

Rástislav.

Naročilo.

Ne prisezaj, dete, mi nikar,
 Da zamé gori tvoj srčni žar,
 Več kot ljubko-laskav tvoj obèt
 Deje mi en sam iskren poglèd!

Ne pošiljaj pestrih mi cvetov,
 Kaj mi šopek, kaj mi trak njegov?
 Več kot teh spominkov mil šepèt
 Deje mi en sam iskren poglèd!

Kar ti čustev srcece gojí.
 Tajno v srci vsako naj živí,
 Saj visoke duše tvoje vzlèt
 Kaže mi en sam iskren poglèd!

S. L. Mozirski.

